

Druhy jasnoviectví.

Váhal jsem dlouho s odpovědí na různé otázky o jasnoviectví, protože každý člověk, který četl moje poselství Grálu **správně**, musí o tom býti dokonale poučen. Ovšem za předpokladu, že nečetl poselství jako lekturu k ukrácení času nebo s předsudky. Avšak že se do něho vážně zhloubal a na každou větu pohlížel jako na významnou a byl přesvědčen, že se musí **vynasnažit**, aby prozkoumal její hluboký smysl o sobě a také její nezbytnou příslušnost k celému poselství. Neboť tak bylo tomu předem chtěno.

Duch musí býti při tom bdělý. Povrchní lidé mají tím býti samočinně vyloučeni.

Opakoval jsem mnohokrát, že každý **druh** může býti vždy poznán jen **stejným** druhem. Těmito druhy jsou ovšem míněny druhy stvoření.

Pozorujeme-li stvoření zdola nahoru, jest tu druh **hrubohmotného**, druh **jemnohmotného**, druh **bytnostného** a jako nejvyšší druh **duchovního**. Každý z těchto druhů dělí se opět na mnoho stupňů a vzniká pak lehce nebezpečí záměny stupňů jemné hrubohmotnosti se stupni hrubé jemnohmotnosti. Přejechy jsou zcela nenápadné a v působení a dění nejsou snad navzájem pevně spojeny, nýbrž jen do sebe zasahují.

Na každém z těchto stupňů jeví se jiný život. Člověk má obal, čili schránku z každého druhu stvoření, které jest **pod** duchovním. Jeho jádro samo jest duchovní. Každý obal jest totéž,

jako jedno tělo. Člověk jest tedy duchovní jádro, které průběhem vývoje k sebevědomí bere na sebe lidský tvar. Tento lidský tvar vývojem vzhůru ke Světlu se stále více idealisuje až k nejdokonalejší kráse, ale při sestupu dolů nabývá vždy více opaku krásy a dochází až k nejgrotesknějšímu znetvoření. Aby byl vyloučen omyl, upozorňuji zvláště, že hrubohmotný obal nebo tělo není účasten tohoto vývoje, protože spolupůsobí jen kratičký čas a na, hrubohmotné pozemské úrovni může býti podroben jen zcela nepatrným změnám.

Člověk na zemi, tedy v hrubohmotnosti, nese obaly **všech** druhů stvoření **současně**. Každý obal, tedy každé tělo těchto různých druhů má také své smyslové orgány úplně pro sebe. Hrubohmotné orgány mohou například býti činny **jen ve stejném druhu**, tedy ve druhu hrubohmotném. Jejich jemnější vývoj dává v nejpriznivějším případě možnost nazírání až k jistému stupni jemnější hrubohmotnosti.

Tuto jemnější hrubohmotnost jmenují lidé, kteří se jí zabývají, „astrální“. Jest to pojem, který není ve skutečnosti správně znám ani těm, kdo toto označení stanovili. Tím méně chápou ho ti, kdo to po nich opakují. Používám tohoto pojmenování pojmu proto, že jest již známé. Platí ovšem toto jméno, jak jest vůbec zvykem při okultních bádáních, jen pro druh hromadného pojmu. Tedy pro všechno to, co se sice ví a tuší jako existující, ale čeho přece nelze správně pochopiti a tím méně odůvodnit. Celé dosavadní chtění okultistů po vědění není nic jiného, než velké bludiště nevědění, které si sami zbudovali. Jest to smetiště domněnek rozumového myšlení, které pro tyto věci nestačí. Přes to chci zůstat u nejvíce používaného označení. Ale to, co lidé vidí a míní pod slovem „astrální“, nepatří ještě ani

k jemnohmotnosti, nýbrž jedině k jemné hrubohmotnosti.

Badatelé naplnění lidskými domněnkami nevyprostili se v těchto oblastech dosud z hrubohmotnosti. Zůstali vězeti v **nejnižším druhu** pozdějšího stvoření a tropí proto tolik hluku s pokud možno „nejzvučnějšími“ cizími slovy. Oni nezírají ani jemnohmotným okem, nýbrž pouze **přechodným citěním** hrubohmotného oka k oku jemnohmotnému. Mohlo by se to také nazvatí polozřením nebo cvičebným nazíráním.

Odloží-li člověk pozemskou smrtí hrubohmotné tělo, odkládá tím přirozeně i hrubohmotné smyslové orgány, které patří jen k dotyčnému obalu. Pozemské umírání není tedy nic jiného, než odložení nejzevnější schránky nebo slupky, která umožňovala člověku nazírání a působení ve hrubohmotnosti. Ihned po tomto odložení ocituje se na tak zvaném onom světě, nebo lépe řečeno na úrovni jemnohmotnosti. Zde může pracovat opět jen se smyslovými orgány jemnohmotného těla, které mu zůstalo jako nyní nejzevnější slupka. Vidí tedy očima jemnohmotného těla, slyší jeho ušima atd.

Jest přirozeno, že lidský duch při vstupu do jemnohmotnosti musí se naučiti, aby správně používal smyslových orgánů jemnohmotného obalu, které jsou tím náhle nuceny k činnosti, jako kdysi orgány hrubohmotného těla musely přivykatí hrubohmotnosti. Ovšem přiměřeně k této jinorodé hmotnosti, která není tak těžkopádná, děje se také naučení správnému používání těchto orgánů rychlejším a snadnějším způsobem. A tak jest tomu s každým dalším druhem.

K usnadnění tohoto přivykání si různým způsobům jest na meziúrovně dáno přechodní zření nebo polozření. Hrubohmotné

oko dovede při jistém napětí a při neobyčejných stavech těla jako v předtuše zírati do spojovací úrovně mezi hrubohmotností a jemnohmotností. Právě tak jemnohmotné oko na počátku své činnosti ve zpětném pohledu v rovněž takovém polozření dospěje k téže úrovni, kde si podávají ruce jemná hrubohmotnost s hrubou jemnohmotností. Toto polozření dává lidskému duchu v době jeho průchodu jistou oporu, takže není mu nikdy třeba, aby se cítil úplně ztraceným. Tak jest tomu při **každé** hranici dvou různých druhů. Že se mohou různé druhy hmotnosti držeti při sobě a nevytvoří propast, protože se nikdy nemohou smísiti, o to se starají **bytočné** vlny sil, které ve své magnetické schopnosti přitažlivosti působí tak, že tyto druhy hmotnosti drží a vážou.

Když člověk po průchodu rozličnými oddíly jemnohmotnosti odloží i jemnohmotné tělo, vstupuje do **bytočného**. Jako nejzevnější obal zůstává mu pak tělo **bytočné**, jehož očima musí nyní viděti a ušima slyšeti. V dalším vývoji pak jest mu možno odložit i bytočné schrány a vejíti do říše ducha. Teprve zde jest **sám sebou**. Nezahalený, musí pak viděti, slyšeti, mluvití atd. duchovními orgány.

Čtenáři musí tyto mé údaje bystře promyslet, aby si o tom mohli utvořit správný obraz. Materialisace zemřelých jsou pouze děje, při nichž za pomoci media zemřelí lidé, kteří jsou již v jemnohmotném těle, halí se ještě v obal jemné hrubohmotnosti. To by snad byla jediná výjimka, kdy dnešní pozemští lidé svými hrubohmotnými očima jsou schopni někdy **jasně** viděti jemnou hrubohmotnost a mohou ji chápati i svými jinými hrubohmotnými smysly. Mohou to proto, že jedná se tu vzdor veliké jemnosti vždy ještě o stejný druh jejich smyslových orgánů, tedy ještě o hrubohmotnost.

Člověk musí proto míti na zřeteli, že hrubohmotnost může býti „chápána“ jen hrubohmotností, jemnohmotnost jen jemnohmotností, bytostné jen bytostným a duchovní jen duchovním. V tomto směru není žádného směřování.

Ale jedno jest jisto: Pozemský člověk může nazíratí hrubohmotným okem a během svého pozemského života tu i tam otvíratí již i své jemnohmotné oko, alespoň občas. Totiž ne snad současně, nýbrž po sobě. Hledí-li jemnohmotným okem, zůstává oko hrubohmotné buď zcela, nebo částečně vyloučeno a naopak. Člověk nebude nikdy schopen, aby hrubohmotným okem zřel správně jemnohmotné, právě tak, jako okem jemnohmotným hrubohmotné. To není možno. Opačná tvrzení spočívala by jen na omylech, jež vznikají z neznalosti zákonů stvoření. Jsou to klamy, jimž podléhají lidé, když tvrdí, že mohou hrubohmotným okem poznávat jemnohmotné nebo jemnohmotným okem duchovní.

Kdo o tom všem správně uvažuje a snaží se o jasnou představu, pozná brzy, jaký nevylicitelný zmatek dnes nutně panuje v posuzování jasnoviectví. Jest přímo nemožno dosáhnouti v tomto směru spolehlivých údajů, pokud nejsou známy patřičné zákony. To však **nemůže** vzejíti z projevů nebo sdělení ve spiritistických kroužcích, protože projevující se zemřelí sami nemají žádného přehledu. Vždyť každý z nich se nutně pohybuje jenom v mezích, do kterých patří následkem svého dočasného stavu zralosti.

Skutečný pořádek ve vysvětlení podivuhodného tkaniva pozdějšího stvoření může býti přivoděn jen tehdy, když se všechno obsáhne **věděním**. Jinak jest to nemožno. Avšak lidé ve své známé chorobné vědychtivosti nikdy něco takového neuznají, nýbrž staví se již předem nepřátelsky proti každému poučení.

Raději se vypínají dále ve svém žalostném hledání a právě proto nemohou nikdy dospěti k jednotě, ke skutečnému úspěchu. Kdyby jen **jednou** projevili takovou velikost, že by překonali svou domýšlivost a bez předsudků **skutečně opravdově** přijali poselství Grálu jako výklad světa a nechtěli při studiu vždy všechno vědět sami lépe, tu by se jim brzy rozevřely výhledy, které v logickém důsledku vysvětlují všechno nepochopitelné dění a ve velkém rozmachu urovnávají cesty k dosud nepoznanému.

Ale jest známo, že právě tvrdošíjnost jest jednou z nejneklamnějších známek skutečné hlouposti a omezenosti. Všichni tito lidé netuší, že právě tím si vtiskují pečeť své neomezené neschopnosti, která je bude však již v blízké době pálení zahanbujíc a vylučujíc, protože pak nedá se již zakrýti ani zapřítí.

K posouzení jasnoviectví muselo by jako základ všeho býti známo, jakým okem se v tu chvíli jasnovidec dívá, do které oblasti patří tedy jeho nazírání a jak dalece jest v něm vyvinut. Teprve pak mohou býti činěny další vývody. Při tom ovšem musel by člověk, který provádí vyšetřování, sám nezbytně býti uvědoměn o jednotlivých stupních různých druhů, tak jako o různém působení a činnosti, jež se v nich projevují. A na to stůně dnešní doba. Dnes mají se za vědouce právě takoví lidé, kteří vůbec ničemu nerozumí.

Jest žalostno čísti tu záplavu publikací sešitových i knižních o všech možných okultních pokusech a pozorováních. Obsahují více méně nelogické a bezobsažné pokusy o výklad, jemuž je ve většině případů i domýšlivě vtištěna pečeť určitého vědění. Vpravdě jsou tyto výklady skutečnosti nejen vzdáleny, nýbrž přinášejí pravý **opak**. A jak se bouří houf takových mudrců;

když se před ně postaví v prostém pořadu skutečně lehce pochopitelná výstavba pozdějšího stvoření, bez jehož přesné znalosti nemohou vůbec ničemu rozumět! Při tom nemluví ani o stvoření prvotním!

Kdo chce posuzovati, nebo dokonce odsuzovati jasnovidce, musí znáti celé stvoření! Musí je však skutečně znáti! Pokud tomu tak není, má o tom každý mlčet. Ale právě tak nemá také jako horlivý zastánce fakt jasnoviectví opakovati tvrzení, kterých bez přesné znalosti stvoření nelze odůvodniti. O veškerém dění vně hrubohmotnosti šíří se takové neblahé bludy, že jest na čase, zavést tu jednou pořádek a zákonitost. Na štěstí není již daleká doba, kdy se učiní zdravý obrat v okultních, o sobě tak vážných oborech. Kdy nastane také obrat mezi nesčetnými, přímo směšnými postavami těch, kteří jak známo nejvíce křičí a svými naukami jsou nejtíravějšími. Žel právě tito žvastalové svedli již však svým chováním mnoho hledajících. Neujdou zodpovědnosti, která strašlivou silou dopadne na všechny lidi, kteří tak lehkovážným způsobem jednají s nejvážnějšími obory. Avšak ti svedení a zbloudilí budou z toho mít malý užitek. Vždyť stejně odnesou si škodu za to, že se tak lehce nechali svést k falešným názorům. Klidně možno říci, že právě v okultním oboru „žvatlat“ jest prozatím ještě označeno krásným výrazem „bádat“. Většina badatelů jsou tedy jen žvatlalové.

Mezi jasnovidci jest tedy zření jemné hrubohmotnosti, zření jemnohmotnosti a zření bytostného. A to vždy stejnorodým okem ve chvíli zření. Duchovní zření zůstalo však lidem uzavřeno a musel by to býti již někdo zvlášť povoláný, jemuž by za určitým účelem byla uštědřena milost, aby za pozemského života mohl otevřít také již své duchovní oko.

Nesčetní dnešní jasnovidci **nejsou** však mezi lidmi, obdařenými touto milostí. Většina z nich dovede poznávati jemnohmotnost pouze na **jednom** z jejich různých stupňů a časem snad dovedou obsáhnouti těchto stupňů i více. Otevřelo se tedy jejich jemnohmotné oko. Jen zřídka se stává, že také vidí již oko těla bytostného.

Když má se tedy při zvláštních světských případech, na příklad v kriminalistice, přibrati k vysvětlení člověk jasnovidný, pak musí ten, kdo se o to zajímá, věděti následující: Jasnovidec vidí svým jemnohmotným okem. **Nemůže** tedy viděti vlastní **hrubohmotný děj**, který se stal. Každý hrubohmotný děj má však současně své jemnohmotné průvodní jevy, které jsou často stejnorodé, nebo aspoň podobné ději hrubohmotnému. Jasnovidec vidí tedy při provedení vraždy současně tehdy nastalý **jemnohmotný děj**, ne ono skutečně hrubohmotné, které jest podle stávajících dnes světských zákonů jedině rozhodující pro soudnictví. Toto jemnohmotné dění může se pak v mnohých podrobnostech více nebo méně odchylovati od dění hrubohmotného. Jest tedy nesprávné mluvit pak předčasně o selhání jasnovidnosti nebo o falešném vidění.

Zůstaňme u vraždy nebo krádeže. Jasnovidec, který byl přivolán k vysvětlení, bude viděti jednak astrálně, jednak jemnohmotně. Astrálně, tedy v jemné hrubohmotnosti, uvidí místo děje, ale jemnohmotně uzří děj samotný. K tomu přistupuje ještě to, že může při tom viděti také různé myšlenkové útvary, které vznikly myšlenkovým pochodem vraha, zavražděného nebo zloděje. Toto rozpoznati musí patřiti k dovednosti vyšetřujícího soudce! Teprve pak bude výsledek správný. Prozatím však nemáme vyšetřujícího soudce, znalého těchto věcí. Ačkoliv to zní

groteskně, protože ve skutečnosti nemá to s tím nic příbuzného, přece bych rád uvedl podřízený příklad v činnosti policejního psa, kterého se rovněž používá k objevení zločinů. U těchto policejních psů musí samozřejmě vůdce policejního psa přesně znáti způsob psovy činnosti a musí s ním bezprostředně pracovati a dokonce, jak jest zasvěcencům známo, býti při tom velmi činným. Jest třeba jen si představiti tento druh práce v ušlechtlejší formě a máme obraz činnosti společné práce vyšetřujícího soudce s jasnovidcem k objasnění zločinu. I zde musí býti vyšetřující soudce ten, kdo činně pracuje a pozorně vypočítává, takže bere na sebe větší část činnosti. Jasnovidec zůstává při tom jen pasivně pracující pomocnou silou. Takové činnosti musí u každého soudce předcházeti dlouhé studium, dříve než se jí smí zabývati. Jest to mnohem těžší než studium právnictví.